

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 8. Hincmari vehemens Epistola.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX. A. C. 870. dam nomine Lotharium Romam missos dona pretiosa, Altaris velamen ex vestibus Regiis auro intexto confectum, & duas coronas gemmis fulgentibus splendidas deferre iussit.

§. VIII.

Hincmari Epistola vehemens.

*Opusc. 41.
to. 2. p. 689.*

Sup. n. 1.

Conjectura est, his Legatis Hincmarum Remensem amplissimam Epistolam, ad Papam scriptam, deferendam commisisse, nempe responsum ad illam, quam Papa vigesima septima Junii ad ipsum dederat. Dicit Hincmarus, se mandatis Pontificis obtemperasse, quantum potuisset, refertque libellum a se duobus Regibus & trium regnorum Episcopis traditum, in quo reclamasset, postquam Reges Lotharii Regnum partiti fuissent. Hæc autem illius libelli summa: *Hadrianus Papa datis literis, quæ in manibus meis sunt, omnibus & singulis adjecta comminatione anathematis prohibet, ne occupent Lotharii regnum, jure hæreditatis ad Ludovicum Imperatorem devolutum; edicit, si Episcoporum aliquis in banc rapinam consentiat, eum non pro pastore se, sed pro mercenario habiturum. Mibi sigillatim præcipit, ut Reges ceterosque ab eo consilio revocem. Attamen affertur mihi nuncium, pacta inter Reges, qui se hæredes existimant,*
iura

inventa esse ad dividendum hoc Regnum. So-
 la hæc fœdera obstare, quo minus eorum
 subditi ad arma procurrent, quæ nisi
 serventur, fore, ut Francia bellis horri-
 dis, iisque, quæ defuncto Ludovico Im-
 peratore orta fuissent, gravioribus di-
 vexaretur. Ajunt præterea, Episcopos,
 principesque, irruentibus undique paga-
 nis, sine Rege salvos esse non posse, sibi-
 que a necessitate legem imponi, libere eligendi
 eum Dominum, qui eos adversus hostes
 tueri possit. Cum igitur utrinque me-
 terreat periculum, tum ne Papæ inobse-
 quens audiam, tum ne patriam maximis
 malis objiciam, non explorata ceterorum
 Episcoporum sententia nihil statuere au-
 deo, & rem tantam Papæ decidendam
 relinquo.

Post hoc insertum Hincmarus suam
 Epistolam ad Papam prosequitur in hunc
 modum: *Dicis, inter Episcopos Regni
 Caroli me Dignitate primum esse; sed
 ego non video, qua ratione supra ceteros
 Metropolitans positus sim, cum Canones
 quamlibet provinciam suis contentam esse
 jubeant. Dicis; Rege Carolo in propo-
 sito perseverante, mihi recedendum esse
 ab ejus communione, si in tua remanere
 cupiam. Ad istud non sine magni doloris
 sensu respondeo, quæ mihi suggerunt vi-
 vi Ecclesiastici & Sæculares, quibus hæc
 mandata celari non potuerunt. Ajunt;*

H h 4 nun-

Sæculum IX. *munquam rem bujuzmodi Antecessoribus*
A. C. 870. *meis fuisse imperatam, quamvis ipsorum*
ætate bella civilia inter fratres, quin &
inter parentem & filios exarsissent, nec
modo te ipsum simile præceptum dedisse
Episcopis, Fratribus meis, quorum aliqui
proprii commodi causa Regem nostrum
in regnum Lotbarii advocasse diceren-
tur. Regi Carolo dicunt, qui ipsi a
consiliis sunt, Antecessorem tuum nun-
quam tanto rigore habuisse Lotbariam
manifesto & publico adulterii crimine
notatum; nec unquam Pontifices & san-
ctitate insignes Episcopos conspectum ty-
rannorum, aut Principum Hæreticorum
& Schismaticorum fugisse, quotiescu-
que ad eos verba facere opus fuisset, idque
temporibus Constantii Ariani, Juliani
Apostatae, & Maximi Tyranni obser-
vatum. Dicunt etiam; si solus a commu-
nione Regis nostri recederem, ceteros E-
piscopos, qui cum ipso communicant, a
communione mea recessuros, quod in pri-
mis Rex se perjurii & rapinae reum esse
negaret, nec in judicio convictus fuisset;
oportere autem etiam minimum homi-
nium privatorum, priusquam damnaretur,
vel confessum esse, vel convictum. ()*

Osten.

(*) Quidquid vero dicat Hincmarus, jure
 naturæ & gentium Ludovicus Imperator Fre-
 tris

Ossendunt nobis in historiae Scriptori- Sæculum IX.
bus; Pipinum, Caroli proavum, Regem A. C. 870.
fuisse consecratum a Stephano Papa, qui Sup. Lib.
 Hh 5 *in* XLIII.
 §. 14. 18.

tris sui Lotharii hæres legitimus erat, utpote
 unicus Lotharii Imperatoris superstes filius &
 primogenitus, haud dubie patris præferendus;
 unde Hadrianus Papa pro causa bona stabat.
 Sed Carolus Calvus Ludovici Pii filius natu mi-
 nimus ex secundis nuptiis, qui ad excitandas a-
 lendasque inter parentem, filios, fratresque ri-
 xas natus videbatur, non solum Lotharii de-
 functi nepotis regno, sed etiam Romano Im-
 perio imminet. Melius est illud argumen-
 tum; Regna sæpissime non tam jure sanguinis,
 quam belli aut populorum consensu vel dari
 vel eripi. Ita hodie Electores ex Domo Brun-
 svico-Hanoverana progeniti ab omnibus Euro-
 pæ Principibus, ob totius Anglicæ Nationis con-
 sensum, tanquam Legitimi Magnæ Britannæ Re-
 ges habentur, quamvis Stuartos Principes jure
 sanguinis huic Coronæ propiores esse nemo ne-
 sciat. Proximus morti esse Romæ nunciatur, septua-
 genario major, Jacobus Eduardus Jacobi II. Re-
 gis Magnæ Britannæ, causa Religionis Regno
 expulsi, filius, postquam a suo filio Henrico Car-
 dinali Eboracensi & Episcopo Corinth. Sacro
 Viatico fuisset munitus, a Summo Pontifice Cle-
 mente XIII. ægrotantem invisente Benedictio-
 nem Papalem accepisset, & filium suum natu
 majorem Carolum Eduardum, de quo multis
 jam annis, quid agat, aut ubi degat, nescimus,
 Hæredem scripsisset.

Saeculum IX. in Franciam ab eodem auxilia flagitatu-
 A. C. 870. rus venisset, & deinde Aistulphum Re-
 gem non excommunicatione Papæ, sed
 Pipini armis ad officium fuisse compulsum.
 Narrant Caroli gesta ævo Hadriani
 Papæ & Regis Desiderii, qui tunc Di-
 gnitatem Patricii, & Leonis tempore Im-
 peratoris nomen accepisset. Tum Imper-
 ratorem Caroli parentem † a Stephano
 Papa Remis coronatum, (*) atque Gre-
 gorium Papam, cum a Lotbario deceptus
 in Franciam invito ejus parente venisset,
 debito alias honore neutiquam exceptum
 recessisse. Enumerant, quot malis jam
 nunc Rex noster in regno Lotbarii reme-
 dium attulerit, & dicunt, Regna hujus
 mundi bello & victoriis, non vero Papa
 vel Episcoporum excommunicatione com-
 parari.

† Ludovi-
 cum pium.

Sup. Lib.
 XLV.

§. 21.

Exhortamur viros seculares, ut ora-
 tione ad Deum convertantur. Exponi-
 mus, quantam potestatem JESUS Christus
 Papæ & Episcopis contulerit. Respon-
 dent: Ergo vos Sacerdotes regnum &
 patriam sine armis nostris contra Nor-
 mannos & alios hostes sola oratione ad
 Deum defendite, si potestis; si vero ar-
 morum

(*) Non video, quid hæc omnia causam Ca-
 roli Calvi juvent contra Ludovicum juniorem
 Imperatorem, utique etiam ex iisdem Progeni-
 toribus, & quidem ex linea seniore ortum.

morum nostrorum auxilia non respuitis, Sæculum IX.
 sicut nos oratione vestra adjuvari peti- A.C. 870.
 mus, æquum non est, ut nobis terricola-
 mentis vestris exitium asseratis; sed po-
 tius Papam rogate, ut meminerit, se non
 simul posse Regem esse & Episcopum, &
 Antecessores ipsius causas Ecclesiasticas
 composuisse, non Reipublicæ, cujus cura
 ad Reges pertinet. Unde sequitur, Papæ
 non esse imperare, ut Regem recipiamus
 a nobis remotum, nos contra insipientes
 paganos, a quibus subito, & frequentissi-
 me laceessimur, defendere non valentem.
 Rogate Pontificem, ut consilium nos sibi ser-
 vos subjiciendi abjiciat; nam Franci su-
 mus. Pontificis Antecessores Majoribus no-
 stris hoc jugum non imposuerunt, quod nec
 nos pati possumus; sed didicimus ex Scri-
 ptura, pro libertate (*) nostra & Hæredi-
 tate nostra nobis decertandum esse usque
 ad mortem. Si Episcopus contra Cano- De Excom-
 nes agens Christianum excommunicet, po- municatio-
 testate sua abutitur, & neminem a vita ne.
 æterna excludere potest, nisi eum peccata
 sua arceant. Non expedit, ut Episcopus
 quemquam Christiani nomine privet, &
 Dia-

(*) Ab Hincmaro discant Protestantes, in-
 genuam libertatem & Communionem cum Ec-
 clesia Romana, extra quam per omnia sæcu-
 la nemo Orthodoxus habitus fuit, simul stare
 posse.

Sæculum IX. *Diabolo tradat, nisi omnis emendationis
A. C. 870. spes absit; nec ut quemquam excommu-
nicet non propter patrata crimina, sed
ut alteri regnum terrestre vel det, vel
auferat. Si ergo Papæ pacem conser-
vare curæ est, paternum affectum grati
agnoscimus; sed nova bella non excitet;
nunquam enim persuadebit, nos alia via
tutius posse ad Regnum Cæleste pervenire,
quam si in terra illum Regem recipi-
mus, quem nobis Cælum obtulerit.*

p. 696.

Hincmarus, postquam in eadem Epi-
stola tanquam ore aliorum protulit, qua,
si suo nomine scripsisset, cruda videri
potuissent, hæc addit: *Nullatenus fieri
posse existimo, ut societatem & præsenti-
am hujus Regis fugiam, in cujus regno
Diæcesis & provincia mea posita sunt,
nisi animam, & Ecclesiam meam periculi-
tari velim.* Tunc affert Textus ex

*Sup. Lib.
XX. §. 46.*

S. Augustino; non prius a communione
Peccatorum recedendum esse, quam Ec-
clesiæ judicio damnati fuerint. Et mox
subjungit: *A communione tua excludi
non debeo propter aliorum peccatum,
cujus ego particeps non sum. Testes mi-*

p. 697.

*bi sint Legati tui, me, ut mandatis tuis
obsequer, fortiter Regi & Proceribus
obstitisse, & quidem usque adeo, ut Rex
aliquando ad me; si in mea sententia per-
sisterem, futurum esse, ut quidem ad
Altare Ecclesiæ meæ cantare mihi li-
ceret;*

ceret, sed potestas tam in Bona quam in Sæculum IX.
 bomines, illi Ecclesiæ subditos, adimere- A. C. 870.
 tur. Plura comminati sunt nobis, quæ
 etiam, si Deus permittat, facturi sunt.
 Namque prævideo, nec verba mea, nec cu-
 juscunque hominis efficere posse, quo Rex
 noster & regni proceres a suo proposito
 dimoveantur.

Non occurrit mihi modus, quo præ-
 sentiam & communionem Regis & fami-
 liæ ejus possem effugere. Sæpe enim non
 in Diæcesim modo, sed & in civitatem
 meam venit cum magno procerum & mi-
 nistrorum numero, moratur, quamdiu
 lubet, quod viderunt Legati tui. Non
 possum relicta Ecclesia & grege meo au-
 fugere tanquam mercenarius, nec locum
 scio, quo me extra regnum reciperem. Er-
 go Regem apud me cum regia domo di-
 versantem ex redditibus Ecclesiæ alo; qui-
 pe dicit, id juris Antecessoribus suis
 fuisse, nec ipse illo cedere cogitat. Quam-
 obrem, Sancte Pater, noli talia præci-
 pere, quæ, si fierent, Ecclesiam & Rem-
 publicam inter se ita colliderent, ut æ-
 gerrime quies & pax revocaretur, &
 Ecclesia in extremum periculum Bona sua
 temporalia amittendi adduceretur.

Respondet deinde Hincmarus Re-
 mensis ad Epistolam a Pontifice anno su-
 periore octingentesimo sexagesimo no-
 no ad se datam, Hincmaro Laudunensi
 faven-

Sæculum IX. faventem, in qua Normandum excom-
A. C. 871. municari jubebat. Ostendit vera hujus
 facti adjuncta ad Papam non fuisse de-
 lata, & subjungit: *Ubi talia deinceps
 tibi exponentur, Decretis tuis hæc verba
 adde: si delata veritate nitantur. Et
 postea: Quod vero ad mandatum tuum
 spectat, quo vis, ut eundem Hincmarum
 cum tribus aliis Episcopis nomine Episco-
 porum omnium in Regno Caroli existen-
 tium Romam ad Concilium mittam; scias,
 non esse mihi potestatem, qua unum Epi-
 scopum ex mea provincia Romam aut alio
 sine Regis licentia mittam, aut ipse ego e
 regno ejus sine ipsius consensu excedam.*

§. IX.

Carlomannus excommunicatur.

Ann. Bert.
870.

Postquam Rex Carolus Remis versatus
 Legatos Papæ dimisisset, venit Lug-
 dunum, unde filius ejus Carlomannus
 relicto patre noctu aufugiens in Belgi-
 cam rediit, & collectis copiis pagos ex-
 pilare, in obsistentes dire sævire, vastare
 Ecclesias cœpit. Quamobrem Episcopi,
 in quarum Diœcesibus grassabatur, cen-
 suras in rebelles pronunciarunt, super-
 estque Epistola Hincmari Remensis in
 hac causa ad Remigium Lugdunensem
 & ejus Suffraganeos data, in qua dicit;
 se ipsum ter ad Carlomannum & facino-
 rum socios verba fecisse, & exhortatum
 fuisse

Opusc. 32. to.
2. p. 353. &
to. 8. Conc.
p. 1575.